

## SOPIMUS KAPITALISTIEN KANSSA VAI KAPITALISTIEN KUKISTAMINEN?

(MITEN SOTA ON LOPETETTAVA)

Kaikki miettivät sitä, miten sota on lopetettava, ja puhuvat siitä.

Miltei kaikki työläiset ja talonpojat ovat samaa mieltä siitä, että sodan aloittivat kapitalistit ja että se on tarpeen *kaikkien* maiden kapitalisteille. Nimenomaan siten sanotaan työläisten, sotilaiden ja *talonpoikain* edustajain Neuvostojen päätöslauselmissa.

Ja se on eittämätön totuus.

Mielipiteet alkavat erota vasta myöhemmin, kun on herännyt kysymys sodan lopettamisen *tiestä* (sillä *kaikkien* käsittävät, ettei sitä voida lopettaa *kerralla*). Onko se lopetettava tekemällä sopimuksia kapitalistien kanssa, ja jos asianlaita on siten, niin millaisia sopimuksia? Vai työväen vallankumouksen kautta, t.s. kukistamalla kapitalistit? Juuri tämä on tärkein kysymys, peruskysymys.

Tässä kysymyksessä meidän puolueemme mielipide eroaa Pietarin työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston ja talonpoikain edustajain Yleisvenäläisen Neuvoston mielipiteestä, sillä kumpikin Neuvosto *pyrkii ratkaisemaan kysymyksen kapitalistien eduksi ja kapitalistien välityksellä*.

Talonpoikain edustajain Yleisvenäläisen Neuvoston päätöslauselma sodasta vahvisti sen erittäin havainnollisesti. Surullisen kuuluisaa — ja yhtä sekavaa — maailman kansoille osoitettua (maaliskuun 14 päivän) vetoomusta vastaavasti tuossa päätöslauselmassa vaaditaan:

„...rauhaa ilman aluevaltauksia ja rahasakkoja, jokaiselle kansalle, asuukoonpa se minkä valtion alueella tahansa, oikeutta määrätä itsenäisesti kohtalostaan”.

Annektointi- (aluevaltaus-) kysymystä tässä *ei ole* asetettu siten, kuin sen asettivat muutama päivä sitten „Izvestija Petrogradskogo Soveta Rabotshih i Soldatskih Deputatov” ja „Delo Naroda” lehdet (ks. „Pravdan” 60. numeroa toukokuun 18 piltä \*).

Nuo kaksi viimeksi mainittua narodnikkien ja menshevikkien liittouman johtamaa lehteä ovat sotkeutuneet lopullisesti julistaessaan: ilman aluevaltauksia, mikä merkitsee ennen sotaa vallinneen tilan säilyttämistä (latinaksi sanotaan: rauha ilman aluevaltauksia merkitsee status quo).

Sellainen ratkaisu — pitäähän sanoa totuus — merkitsee, että kysymys ratkaistaan kapitalistien kanssa ja kapitalistien kesken tehtävän sopimuksen avulla. Se merkitsee: säilytetään vanhat vallatut (ennen sotaa vallatut) alueet, mutta uusia ei vallata.

Ensinnäkin, sosialisti ei voi sosialismin asiaa kavaltamatta puoltaa tuollaista ratkaisua. Sosialistin tehtävänä ei ole kapitalistien lepyttäminen vanhan saaliinjaon, t.s. vallattujen alueiden jaon, pohjalla. Se on selvää. Toiseksi, asiaa ei kuitenkaan voida ratkaista tuolla tavalla, ellei suoriteta vallankumousta *pääomaa vastaan*, ainakin englantilais-japanilaista pääomaa vastaan, sillä jokainen järkensä säilyttänyt ihminen näkee, että *ilman vallankumousta* Japani ei luovuta Kiautshouta eikä Englanti Bagdadia enempää kuin Afrikassa sijaitsevia siirtomaitaankaan.

Talonpoikain päätöksessä määriteltiin vallatut (annektoidut) alueet *toisin*, kun julistettiin, että „*jokaisella*” kansalla (siis annektoidullakin, t.s. kansalla, joka on liitetty väkivaltaisesti toiseen *ennen* sotaa) on oikeus saada vapaus ja „*päättää itsenäisesti kohtalostaan*”.

Se onkin ainoa oikea ratkaisu todella johdonmukaisen demokraatin ja varsinkin sosialistin kannalta katsoen. Yksikään sosialisti sosialistina pysyen ei voi asettaa kysymystä annektoiduista (vallatuista) alueista toisin, hän ei voi olla tunnustamatta *jokaisen* kansan itsemääräämis-oikeutta ja eroamisvapautta.

Mutta älkäämme joutuko harhaan: sellainen vaatimus merkitsee vallankumousta kapitalisteja vastaan. Ja ennen muita, ensimmäisinä sellaista vaatimusta eivät hyväksy (ilman vallankumousta) Englannin kapitalistit, jotka ovat

\* Ks. tätä osaa, ss. 430—432. *Toim.*

annektoineet (vallanneet) enemmän kuin mikään muu maailman kansakunta.

Kumpaakaan vaatimusta, kumpaakaan toivomusta, ei sitä, että kieltäydyttäisiin aluevaltauksista entisen tilan („status quo”) palauttamisen mielessä, eikä sitäkään, että kieltäydyttäisiin uusista sekä vanhoista, kaikista aluevaltauksista,— kumpaakaan toivomusta ei voida toteuttaa suorittamatta vallankumousta pääomaa vastaan, kukistamatta kapitalisteja. Ei pidä johtaa itseään eikä kansaa harhaan sen suhteen!

On joko propagoitava ja odotettava sopimuksen tekoa kapitalistien kanssa, mikä taas on samaa kuin kansojen luottamuksen herättäminen näiden pahimpia vihollisia kohtaan, tai luotettava työväen vallankumoukseen ja vain siihen ja keskitettävä kaikki voimat kapitalistien kukistamiseen.

On *valittava* jompikumpi näistä *kahdesta* sodan *lopettamisen* tiestä.

„Pravda” № 65, kesäkuun 7  
(toukokuun 25) pnä 1917

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan

---